

Punkt tilveiebringe en Konsekvens, er det naturlige at lade de paagældende Ord i den anførte Lov udgaa. Endvidere er det blevet anført, at det ser besynderligt ud, at Kjøbstæberne have en lignende Lov som den, der her foreslaas, men at Landet ingen har. Saadanne Grunde for Lovforlaget's Vedtagelse anser jeg for lidet vægtige og skal ikke videre inblade mig paa at inødegaa dem, men vil sluttelig tillade mig at anbefale Ændringsforlaget til det ærede Things Overveielse og Vedtagelse.

N. Andersen: Det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, gaar, som de Herrer ville have set, ud paa, for det Første, at det Bidrag, som Sognekommunen skal yde som Erstatning for den i Lovforlaget omhandlede Skade, nedfattes fra 66 Ore til 33, og for det Andet, at Amtsrepartitionsfonden skal betale alt det Overfyldende. Jeg har troet derved at inødekomme de Anskuelse, som bleve udtalte her ved Sagens 1ste Behandling, idet man nemlig ved at vedtage mit Forslag vil fjerne den Frygt, som der er hos adskillige Medlemmer, for at Lovudkastets Bestemmelser skulde i visse givne Tilfælde kunne blive trykkende for den enkelte Sognekommune. Naar jeg ikke har foreslaet at lade Amtsrepartitionsfonden udrede det Hele, saa er det, fordi adskillige ærede Medlemmer have frygtet for, at man da ikke paa selve Brandstedet skulde vise den tilbørlige Omhu for ikke at gjøre Skaden større end høist nødvendig, og jeg har derfor bibeholdt Tanken om at lade Sognekommunen være Lodtager i Udredelsen af Erstatningen. Kun i ganske enkelte Tilfælde vil nu dog vistnok Skaden i et enkelt Aar udgjøre Mere end 1 Mark eller 33 Ore af Kommunens Hartkorn, saa at det altsaa i Reglen bliver Sognekommunen, der kommer til at udrede hele Erstatningen. Først i Tilfælde af meget stor Skade vil der altsaa blive Tale om Bidrag andet Steds fra. Jeg har, som sagt, stillet Forslaget for at give ærede Medlemmer Leilighed til at fjerne de Betænkeligheder, Lovudkastet har vaakt, og jeg skal hermed tillade mig at anbefale det.

Cornelius Petersen: Den Modstand, som det foreliggende Lovudkast har mødt, er mig noget usorstaelig. Det er sandt, at det er en Lov, som ikke handler om nogen Mands Bøhsærd, saaledes at man kunde vente at blive ruineret ved det Tab, der kunde være Tale om, og mange væsentlige Tab af den i Loven omhandlede Bøhsærd ere jo ogsaa bleve lidte igennem mange Aar, uden at Folk derved ere bleve ruinerede. Svad jeg imidlertid lægger særlig Vægt paa, er det Samme, som blev gjort gjældende af den høitærede Minister, at naar Dyrigheden befaler: I skulle brække Gul der og der, høre ind paa Den og Dens Haver og Marker, saa er det dog underligt, at der ikke skal kunne gives Erstatning

til de Giere, der lide Tab paa Grund af de Befalinger, som Dyrigheden eller de, der have Kommandoen paa Stedet, give. Den Tanke, som vistnok har gjemmenstrængt en Del af de ærede Medlemmer, og som er Grunden til, at de paa en Maade vige tilbage for Loven, vil jeg udtale rent ud, da det dog er bedst, at vi forstaa hinanden. Tanken er vist den, at naar f. Ex en større Herregaard med de kostbare Haver og Anlæg, der findes omkring den, brænder, saa kan det let blive en følelig Erstatning, der bliver Tale om, for Kommunen at udrede. Jeg indrømmer dette, men jeg indrømmer ganske bestemt ikke, at Tanken er rigtig, eller at en lovgivende Forsamling kan være bekendt at gjøre den gjældende. For det Første svare disse større Hovedgaardseiere ikke ubetydelige Bidrag til Kommune og Stat, og dernæst er jeg overbevist om, at Lovforlaget vil forhindre ikke saa liden Skade. Det er nemlig sikkert, at der nu i Reglen gjøres langt mere Skade end nødvendigt; men naar man veed, at man kan komme til at betale for den Skade, der bliver gjort, saa skulde det være underligt, om ikke de Mænd, der have Kommandoen paa Brandstedet, og da navnlig Kommunens Mænd, ikke ville stride ind og søge at forhindre, at Skaden bliver større end nødvendig. Idet jeg nu nævner de større Gaarde, kommer jeg til at omtale en Omstændighed, som ikke kan være fremmed for nogen Landbruger, der ligesom jeg har været ved mange Udbrænde og set, hvorledes det gaar til. Denne Omstændighed bestaar deri, at ved de større Gaarde kunne i de allerfleste Tilfælde Brandredskaberne anbringes inde i selve den rummelige Gaard, og Nabningens mellem Bygningerne er ogsaa saaledes, at der kunde være Plads til derigjennem at høre med Vand og komme ind med Brandredskaber. Der, siger jeg, er den store Forskjel mellem disse Gaarde og andre mindre, og derfor er det, da de i Reglen altid ligge alene, slet ikke saa paatrængende nødvendigt at bryde ind i Haver for at søge at slukke. Det er en ganske anden Sag, naar der ligger en Bygning nær ved eller ved Siden af, saa kan det blive nødvendigt at bryde ind i Haver; jeg siger ikke, at al Skade kan undgaa, men der kan forebygges megen, og der kan forhindres megen af den Ødelæggelse, som der sker saa tidt. Man kan vist heller ikke være fremmed for, at der bliver en betydelig Del ødelagt, navnlig i de tæthbyggede Byer. Vi Tynboere kjende for Meget til, at hele Byer brænde af hos os, og det gjør vist ogsaa Andre; det kan gjerne være, at det er paa Derne, man finder de mest sammenbyggede og tætsluttede Byer. Hvordan gaar det til, naar der brænder flere Boliger i en By, det er altid Haverne, der blive ødelagte? Hvor er det muligt, at de kunne komme til Slutning, naar de ikke gaa udenom? Og altsaa maa de ødelagte Haverne ved Forsøgene paa at komme til at slukke. Den første ærede Taler henviste til et Exempel fra